

[Poul Dam.]

formål, hvis nytte så at sige alle i samfundet er enige om, helt eller delvis er henvist til dækning på en så tilfældig måde, som indsamlingsvejen må siges at være. Der er blandt de årligt tilbagevendende indsamlinger, herunder sådanne, der gennemføres ved mærkesalg på gaderne, en lang række indsamlinger til sygdomsbekæmpelse, sociale institutioner og alment anerkendte kulturelle formål — altså formål, som normalt uden diskussion tilgodeses gennem bevillinger fra det offentlige.

Det bør være en selvfølge, at alle offentlige formål, der nyder almen sympati, støttes af offentlige midler uden nogen nødvendighed for supplerende velgørenhed. Indsamlingsvejen er derimod den naturlige, når det drejer sig om pionerindsatser, som endnu ikke nyder almindelig anerkendelse, eller når det drejer sig om formål, som forskellige samfundsgrupper har et meget forskelligt syn på.

Hvis man kunne tænke sig de af alle anerkendte indsamlingsformål understøttet fuldt ud af offentlige midler, ville der uden vanskelighed kunne blive plads for en række specielle indsamlinger, som i dag enten ikke søges gennemført, eller som ikke har været i stand til at opnå den fornødne tilladelse fra justitsministeren.

På denne baggrund går forslagsstillerne ind for fri indsamlingsret suppleret med en omhyggelig kontrol med indsamlingernes gennemførelse og anvendelsen af de indsamlede midler. Af almindelige ordenshensyn er det dog rimeligt at opretholde kravet om udtrykkelig tilladelse til afholdelse af gade- og husindsamlinger, og specielt hvad angår de tilfælde, hvor en sådan indsamling gennemføres ved mærkesalg, foreslås en afvikling i løbet af en 3-årig periode. De såkaldte mærkedage har utvivlsomt overlevet sig selv, og arrangørerne vil på længere sigt være bedst tjent med, at de ved afviklingen får en tilskyndelse til at anvende andre indsamlingsformer. Dertil kommer, at de fleste mærkedage netop vedrører sådanne almene formål, som efter forslagsstillernes opfattelse bør støttes af det offentlige.

Idet jeg med hensyn til forslaget detaljer i øvrigt henviser til bemærkningerne, skal

jeg anbefale forslaget til tingets velvillige behandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helweg Petersen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om teatervirksomhed*.

Den gældende teaterlov — som er den første lovgivning om teatervirksomhed uden for det kgl. teater — er fra 1963. Det blev i loven af 1963 bestemt, at hele denne nye lovgivning skulle tages op til revision senest i folketingsåret 1968-69. Ved lov af 18. juni 1969 blev revisionen udskudt til folketingsåret 1969-70.

I lyset af de erfaringer, man har indvundet i lovens virkeperiode, stilles der nu forslag om ændringer i forhold til den gældende lovgivning i en sådan udstrækning, at jeg har fundet det hensigtsmæssigt at forelægge dem i form af forslag til en ny teaterlov til afløsning af den bestående.

Allerede under behandlingen af teaterloven af 1963 blev der fra forskellige sider rejst tvivl om rigtigheden af at lovfæste det teaterbevillingssystem, der indtil da havde hvilet på praksis. Det blev dengang af folketingsudvalget henstillet at tage spørgsmålet om indførelse af fri teaternæring op på ny ved revisionen af teaterloven. Siden da har bevillingssystemet været uden nævneværdig indflydelse på udviklingen inden for teaterområdet, og det foreslås derfor afløst af et system med tilladelser, der skal gives, når visse objektive vilkår med hensyn til bopæl og myndighed m. v. er opfyldt. Den her foreslåede ordning harmonerer med nyere næringsretlige principper og bringer på dette område den danske teaterlovgivning i nærmere overensstemmelse med reglerne i de øvrige nordiske lande. Beføjelsen til at udstede tilladelser til teatervirksomhed tillægges efter forslaget de lokale politimynderheder.

Der vil fortsat være behov for en vurdering af, om en teatervirksomhed har et forsvarligt kunstnerisk niveau, om virksomheden kan udøves på økonomisk forsvarlig måde m. v.; men denne afvejning finder man det rigtigere at foretage i forbindelse med beslutningen om, hvorvidt der kan ydes virksomheden støtte i henhold til bestemmelserne om statstilskud.